

tænkes henlagt under Cultusministeriet, kan der neppe behøves, foruden Contoirchefen, 2 Fuldmægtige. Archivforretninger udtræbe ganske vist stor Nøagtighed og Orden, men ikke nogen særdeles Indsigt.

Hvad dernæst angaaer Embeds- og Bestillingsmændenes Lønninger, komme vi først til Spørgsmaalet om Sædtillæget. Det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgfreds (S. A. Hansen) fik forleden ved et andet Lovforslag Leilighed til at udtale, at han ikke billigede, at man nu vilde forlade dette Princip. Jeg er i saa Henseende uenig med det ærede Medlem. Dette Princip kom første Gang frem i Loven af 28de Februar 1856 som Bygprincip og i Loven af 12te Januar 1858 som Blankingskornprincip. Det har altsaa nu bestaaet saalænge, at man virkelig kan have en begrundet Dom om det, og jeg tror da, at denne Dom ikke efter den almindelige Mening er til Fordeel for dette System. Hvor gjerne man end erkjender, at det ikke blot var godt meent, men ogsaa findrigt udført, tror jeg ikke, man kan sige, at det har svaret til, hvad man har villet opnaae dermed. Allerede det er en Ulempe, at den Forgøelse af Gagen, som kan bevirkes derved, først indtræder i det næste Aar efter, at de Sædpriser, der have givet Anledning dertil, have gjældt i det foregaaende Aar; men navnlig er det en Ulempe derved, at det paa det Bestemteste har viist sig, at Priserne paa Livets forskjellige Fornødenheder ikke saaledes rette sig efter og staae i Forhold til Priserne paa Sæden. Vore Kornpriser beroe jo vistnok overveiende paa Forholdene og Priserne i Udlandet, men vore andre Priser herhjemme rette sig ikke saaledes nødvendig herefter. Naar man erindrer, at i Finantsaaret 1865—66 var Sædtillæget lig Mul, og at det i det næst paafølgende Aar var saa høit, som det overhovedet kunde blive, og man saa tillige veed, at i disse to Finantsaar var der aldeles ikke nogen dertil svarende Forskjel i Priserne paa Livets Fornødenheder, saa forekommer det mig, at man for Embedsmændenes Vedkommende maa sige, at de ikke ere saa godt tjente dermed som med visse og faste Indtægter, som de kunne forudsee. Det er jo netop det Faste, det forud Beregnelige,

der skulde være Fordelen ved Embedsstillingen. Men ogsaa for Statens Vedkommende troer jeg, at de store Fluctuationer have viist sig uheldige. I saa Henseende skal jeg imidlertid henholde mig til, hvad der er udbillet i Motiverne Sp. 1623, hvad jeg ikke behøver at gentage. Det forekommer mig, at det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgfreds (S. A. Hansen) var imod Opgivelsen af det omtalte Princip navnlig af den Grund, at vi, som han bemærkede, derved vilde føres til jevnlig at faae Dyrtdislove for enkelte Aar, hvilket vi netop ere blevne frie for, da vi fik Sædtillægssystemet; men i saa Henseende skal jeg gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at dette dog nok ikke ligger i Regjeringens Tanke, thi den siger udtrykkeligt paa det citerede Sted i Motiverne: „Ved særlige Love for et vist kortere Aaremaal at bevilge saadant Tillæg vilde ikke forenes med Lønningslovene eller være fornødent, naar disse, hvad det formenes, at de bør, selv bestemme, at de skulle revideres efter nogle Aars Forløb.“ Naar altsaa Sædtillægssystemet med Rette er opgivet, er det en ganske naturlig og billig Sag, at man som Vederlag derfor har sørgt Lønningerne med et passende Beløb. Det fremgaaer af den Tabel, der findes ved Lovforslaget, at de Embedsmænd, der have faaet den midlertidige Lønningsforbedring, have været noget heldigere stillede end de, der have oppebaaret Sædtillæg; Gjennemsnittet er for hine noget større, og naar man nu seer hen til, hvorledes den Forhøielse, som Regjeringen har foreslaaet istedetfor Sædtillæget, staaer i Forhold til de paa Tabellen opførte Tal, viser det sig, at den for Departementschefers og Contoirchefers Vedkommende er saa omtrent lig med Gjennemsnittet af Sædtillæget, 200 Rd., hvorimod den er lidt mindre end Gjennemsnittet af det Beløb, som Fællesministeriernes Embedsmænd have oppebaaret som Lønningstillæg. Der er saaledes egentlig ikke foreslaaet nogen Forhøielse af Departementschefers og Contoirchefers Løn, man har kun lagt Gjennemsnittet af det tidligere oppebaarne Sædtillæg til Gagerne. Jeg skal tillade mig at gjøre opmærksom paa, at i det Regjeringsforslag, som fremkom i 1858, var Contoirchefernes Begyndelsesløn ansat til 1,800